

Rozjímanie na piatok 5. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na piatok 5. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú: môžeme
priviesť ľudí k Ježišovi; Boh
pôsobí rôznymi spôsobmi; čas
Božieho pôsobenia nie je vždy
náš čas.

PÁN V HORLIVOSTI ohlasovať
evanjelium kázal pred veľkými
zástupmi ako rozsievateľ, ktorý
rozsieva semeno na priestranstve.
Zároveň sa však Kristus mnohokrát
správal aj ako lekár, ktorý prichádza
liečiť chorých, jedného po druhom:

počúval, pozeral, skúmal, liečil. V istom úryvku Písma vidíme, že ten, kto hľadal Ježiša, tak neurobil vlastnými silami, keďže nebol schopný vyjadriť svoju potrebu, ale s pomocou iných: bol to hluchý človek, ktorý ťažko hovoril. Evanjelium nám hovorí, že sú to pravdepodobne jeho príbuzní alebo jeho priatelia, ktorí ho „prinášajú“ a „prosia“ (porov. Mk 8, 22) Ježiša, aby na neho vložil ruky.

Táto scéna môže byť obrazom našej úlohy apoštolov: aj my sme povolaní podeliť sa s našimi priateľmi o uzdravujúcu moc Krista, ktorú sme zakúsili vo vlastnom živote. Často sa stáva, že človek, ktorý zároveň nepočuje, má problémy s komunikáciou; a je pravda, že toľko ľudí okolo nás chce v hĺbke duše nadviazať bližší vzťah s Bohom, ale možno nevedia, kde začať. „Mnohí z nich hľadajú Boha potajomky, pohnutí túžbou po jeho tvári“[1].

V tejto úlohe nám môžu pomôcť dve slovesá, ktoré evanjelista používa: ide o to, aby sme ľudí „priviedli“ a „prosili“ Ježiša o ich uzdravenie. Druhá časť sa zdá byť ľahšie pochopiteľná, ale ako sa má dosiahnuť prvá časť? Svätý Josemaría nám ponúka niekoľko indícií, keď pripomína, že nejde o „materiálny posun, ale o hojnosť svetla, učenia; o duchovný podnet vašej modlitby a vašej práce, ktorá je autentickým svedectvom učenia; ide o hromadenie obetí, ktoré viete priniesť; o úsmev, ktorý sa vám vyčarí na ústach, pretože ste Božími deťmi: synovstvo, ktoré vás naplňa pokojným šťastím, aj keď vášmu životu niekedy nechýbajú protivenstvá, ktoré iní vidia. K tomu všetkému pridajte svoju ľudskú eleganciu a sympatie“[2].

PRIATELIA HLUCHONEMÉHO, plní viery, požiadali Ježiša, aby vložil ruky na chorého. Pán sa však rozhodol konať inak: rozhodol sa vykonať uzdravenie postupným spôsobom: „On ho vzal nabok od zástupu, vložil mu prsty do uší, poslinil si ich a dotkol sa mu jazyka. Potom pozdvihol oči k nebu, vzdychol a povedal mu: *Effeta*, čo znamená: *Otvor sa!*“ (Mk 7, 33-34). Niečo podobné sa stalo, keď vrátil zrak slepcovi tým, že mu na oči priložil blato, ktoré vytvoril slinou (porov. Jn 9, 6). Pri iných príležitostiach však robil okamžité zázraky, a to aj ľuďom na vzdialených miestach.

Vieme, že na uzdravenie akejkoľvek choroby stačí Ježišovo slovo, ako sa každý deň modlíme pri svätej Omši. To by nás však mohlo viesť k tomu, že by sme si mysleli, že Boh „musí“ vždy a všade pôsobiť týmto spôsobom. Priebeh nášho vlastného života nás však učí, že to tak nie je.

Tolkokrát sme zažili, že Ježiš nás vedie cestami, ktoré sa nezdajú byť skratkami, že prechádzame zdanlivo zbytočnými momentmi, podobnými tým gestám, keď sa dotýkame jazyka alebo uší chorých. Môže sa stať, že sme si zvykli, že všetko okolo nás funguje zdanlivo efektívne, rýchlo, bez potreby čakať... a chceme, aby aj všetky ostatné oblasti života boli také.

„Pán je svojmu ľudu blízko, veľmi blízko. On sám hovorí: *Ktorý národ má takého blízkeho Boha ako ty?* Život je cesta, ktorú si vybral, aby kráčal s nami. Ale keď Pán prichádza, neprichádza vždy rovnakým spôsobom. Pre Božie pôsobenie v našom živote neexistuje žiadny protokol. Raz to urobí jedným spôsobom, inokedy iným, ale vždy to urobí. Pán si dáva načas, ale je aj veľmi trpezlivý (...). V živote sa niekedy stane, že veci sú veľmi temné. A my cítime túžbu, ak sme v

ťažkostiach, zostúpiť z kríža. A to je tá správna chvíľa: noc je temnejšia, keď sa blíži úsvit“[3].

NA KONCI SVOJHO pozemského života, počas Poslednej večere, Ježiš hovorí svojim apoštolom, že urobili dobre, keď Ho nazývali Majstrom (porov. Jn 13, 13). Uvažovali sme, že Pán si prisvojil aj obrazy lekára (porov. Mt 9, 12) a rozsievачa (porov. Mt 13, 37). Tieto tri spôsoby, ktorými sa Ježiš charakterizuje, nám môžu pomôcť pochopiť, ako koná v našom živote, najmä vtedy, keď si myslíme, že Boh by mal konať rýchlejšie, keď chceme, aby konal podľa nášho času, a nie podľa jeho.

Ak myslíme na učiteľa, uvedomíme si, že jeho práca pri vedení blížneho si vždy vyžaduje dlhý časový proces. Ani lekár nekoná unáhle: aj to

najmenšie zranenie si niekedy môže vyžadovať niekoľko sedení. A napokon, ak myslíme na rozsievачa, môžeme si všimnúť, že neexistuje semeno, ktoré by rástlo samo od seba, ktoré by si nevyžadovalo trpezlivú úlohu, aby bolo znova a znova polievané. Rozsievач nielen rozsieva, ale aj zlepšuje stav pôdy.

Svätý Pavol napísal Galaťanom: „Deti moje, znova vás v bolestiach rodím, kým vo vás nebude stvárnený Kristus“ (Gal 4,19). Presne o to sa usiluje Najsvätejšia Trojica: formovať v nás Krista. „Odtiaľ pramení naliehavá túžba považovať sa za spoluvykupiteľov spolu s Kristom, spolu s ním zachraňovať všetky duše, pretože sme a chceme byť *ipse Christus*, sám Kristus, a *on vydal seba samého ako výkupné za všetkých*“^[4]. A v tomto čakaní byť stále „viac Kristom“ nemáme u nikoho iného lepšiu oporu ako u Márie: hoci mala svätú nedočkavosť vidieť svojho

Syna, čakala deväť mesiacov, kým sa Ježiš sformoval v jej lone, a potom tridsať rokov, aby videla jeho zázraky.

[1] František, *Evangelii Gaudium*, bod 14.

[2] Svätý Josemaría, *List 24-X-1942*, bod 9.

[3] František, *Homília*, 28-VI-2013.

[4] Svätý Josemaría, *Íst' s Kristom*, bod 121.
